

opusdei.org

Bericht van de prelaat (1 oktober 2018)

Op de 90ste verjaardag van de stichting van het Opus Dei nodigt de prelaat ons uit om de gaven van God naar waarde te schatten en dank te zeggen.

1-10-2018

Mijn geliefde dochters en zonen,
moge Jezus jullie behoeden!

Morgen zijn er 90 jaar verstreken sinds die 2^e oktober 1928: “Die dag heeft de Heer zijn Werk gesticht, het

Opus Dei in het leven
geroepen” (*Apuntes íntimos*, nr. 306),
schreef de heilige Jozefmaria kort
daarna. De vreugde waarmee we
deze verjaardag vieren gaat samen
met dankzegging jegens God die zijn
Kerk voortdurend met gaven en
charisma’s verrijkt: “Dank de Heer,
want Hij is goed, zijn genade is
eeuwig” (*Ps 118,1*). Er werd een
immens panorama voor onze Vader
geopend: meewerken aan de
verzoening van de hele wereld met
God door middel van het
beroepswerk en de andere
omstandigheden van het gewone
leven.

Laten we overwegen dat God de
eerste plaats toekomt: Hij is degene
die *zijn Werk heeft gesticht* en die het
vooruit brengt. Zoals in de hele Kerk,
gaan de woorden van het evangelie
ook hier in vervulling: “Het gaat met
het Rijk Gods als met een man die
zijn land bezaait; hij slaapt en staat

op, 's nachts en overdag, en
onderwijl kiemt het zaad en schiet
op, maar hij weet niet hoe. Uit eigen
kracht brengt de aarde vruchten
voort, eerst de groene halm, dan de
aar, dan het volgroeide graan in de
aar” (Mc 4, 26-28). De heilige
Jozefmaria heeft van zijn kant
gedaan wat hij kon: intens gebed, een
vastbesloten innerlijke strijd en een
onvermoeibare inzet voor
apostolische initiatieven. Maar hij
was er vast van overtuigd dat heel de
kracht die hem ertoe aanzette de
zielen te dienen van God kwam: “Ik
dank U, Heer, dat U geprobeerd hebt
mij duidelijk te maken dat alles van
U is: de bloemen en de vruchten, de
boom en de bladeren, en dat heldere
water dat naar het eeuwig leven
brengt. *Gratias tibi, Deus!*” (En
diálogo con el Señor, blz. 308). Dat de
genade van God op de eerste plaats
komt is in het christelijk leven, in het
leven van iedereen afzonderlijk, net
zo reëel.

Behalve dat we deze gave van God overwegen, kunnen we ook onze dankzegging hernieuwen omdat Hij, ondanks onze kleinheid, op ons heeft willen rekenen door ons tot zijn medewerkers te maken (vgl. *2 Kor* 6,1). Soms kan het lijken dat onze rol in de plannen van God niet van belang is, maar Hij neemt onze vrijheid serieus en rekent echt op ons. Laten we denken aan die jongen die het weinige wat hij had – vijf broden en twee vissen – in de handen van Jezus wist te leggen: dankzij dat edelmoedige gebaar heeft Christus een hele menigte te eten gegeven (vgl. *Joh* 6,1-13). God rekent ook op onze dagelijkse beantwoording die bestaat in kleine dingen die door de kracht van zijn genade groot worden. En daarom doen wij ons uiterste best om Hem in ons werk te zoeken, de mensen om ons heen te dienen, door te proberen naar hen te kijken en van ze te houden zoals Hij doet, en op duizend

verschillende manieren het licht en de warmte die Hij in ons hart heeft gelegd in de wereld te verspreiden. Dat alles is onze kleine medewerking, als die van een kind waarvan onze Vader God zich bedient om wonderen in de zielen te doen.

Binnenkort begint de synode over de jongeren, het geloof en het onderscheiden van de roeping. Laten we blijven bidden en licht en inspiratie vragen opdat de boodschap van Jezus veel jongens en meisjes blijft bereiken en opdat zij besluiten Hem edelmoedig te volgen op de verschillende wegen die er in de Kerk bestaan. Het feit dat deze gebeurtenis in de Kerk bijna samenvalt met de verjaardag van het Werk kan ons helpen onze eigen persoonlijke roeping met een hernieuwd enthousiasme, dat eigen is aan een jeugdig en verliefd hart te bezien. Onze stichter heeft die

jeugdige ziel nooit verloren. Hij heeft veel tegenslagen en leed ondergaan, maar is door zijn liefde voor de Heer altijd jong gebleven. Hij heeft ons het geheim van zijn vitaliteit als volgt verklaard: “Als ik aan de voet van het altaar bid: *naar God die mijn jeugd verblijdt (Ps 42, 4)* voel ik me heel jong. En ik weet dat ik mezelf nooit als oud zal beschouwen. Als ik trouw blijf aan God zal de Liefde me voortdurend nieuw leven geven. Mijn jeugd zal vernieuwd worden als die van de adelaar (vgl. *Ps 103, 5*)” (*Vrienden van God*, nr. 31). Als we verenigd blijven met de Heer zullen wij altijd jong zijn. En Hij zal het Werk, dat altijd oud en altijd nieuw is, op alle plaatsen, in alle culturen en tijden blijven verwezenlijken.

Negentig jaar is veel voor een mensenleven, maar voor het Werk is het echt weinig. We staan nog aan het begin: laat dit ons dienen als een herinnering aan de gave die wij

hebben ontvangen en aan de
prachtige missie die Christus in onze
handen heeft gelegd.

Blijf mij vergezellen met jullie gebed
en laten we deze dagen vooral de
Paus begeleiden om allemaal samen
naar Jezus te gaan door Maria.

Met alle genegenheid zegent jullie
jullie Vader

Roma, 1 oktober 2018

.....

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://opusdei.org/nl-
be/article/brief-van-de-prelaat-1-
oktober-2018/](https://opusdei.org/nl-be/article/brief-van-de-prelaat-1-oktober-2018/) (17-3-2026)